Kos kano jäije?
Kull sei äro.
Kos kull jäije?
Taiwahe läti.
Mikar finnõ perrõ nimnõ?
Tulitsidõ tungõldõga,
Wajitsidõ wangõrdõga,
Tinatsidõ telgiga,
Õpõtsidõ õlgiga.

II

Tere, tere tebre!
Kokes sa läät kokrõ?
Ma lä parnu peijehe.
Kes parnu ärõ tapp?
Tsiga uma põraga,
Lammas uma lochojalaga,
Obõnõ uma kabjaga.

III (Pääpuksep laul).

Kogusi willu, kogusi willu,
Tahtsõ pujalõ sarki ~~tell~~ tetõ,
Panni ahjo otsa pääle,
Sattõ tullõ tsärr!

IV.

Too, joo, maidsa, maidsa,
Kull on mokus makõ kahja!
Ega tikka tingõ anda,
Saku poolõ rumbõlida,
Katsu katõsjakümmend kopka,
Wiska wiskümmend õbõdat jne.

Seda laulu, mida mull mitte wõimalik ei olnud tema läies pikkusep kõtti saada, lauldi W. otsjaas wanast pulmade peal. Toobisõlu, mis wanast jood, aeti kummakõ ja pakuti siis saajarahvale juua, misjures siis ülevalnimetatud laulu kaasitadi. Sarnane kombe kutsuti „makõkahja jootmisekõ". Kubes kõnne aastat tagasi, siis nõgis seda prunki wõmast korda.

V.

Tahtsivad wanad inimesed, et keegi enam ei õnelets, siis ütles üks järgmise salmikesp ja kes siis sõna lausus, se sai salmiõ seletatud sõgedast, kes kõkite naeru alla langes. Salm ise oli nii:

Ütõ tulõ keeniga,
Katõ rattatsõõriga:
Wiis waati weripp parka,
Kes sõna laus, tu lakatas.

VI.

Sell ajal on W. otsjaas weel wähe elaussu, aga kõigis ilma ei ole ta teneap ka mitte. Nimelt on elajate ja lasti kahetamise ussunine, nii kurja sõna pidavat sündma, weel õige moodsõ. On se õnetus wõimatsi juhtuma, siis peab tõdu seid koh suitsutama. Selleks pukitakse põranda pulkued kõige esin, siis tuuakse wanad linad, nõni wana wihtsanapp, sõjatakse weel tõkki, jundapitsa juurde ja pistetakse siis põlema.